

Drøftelse, vilde lade denne Lejlighed der til gaa glip; den vil næppe saa hurtigt komme tilbage. Imidlertid erkender Udvalget, at Drøftelsen af Anstaltens Forhold, naar disse foreligge Finansudvalget, ikke bør foregribes gennem en Forhandling her vedrørende Statsrevisionens Indstilling, og Udvalget nøjes derfor med i det hele og store at anerkende den Stilling, som Statsrevisorerne ogsaa i Fjor indtog i deres Behandling af Spørgsmaalet vedrørende Anstalterne.

Udenrigsministeren ad interim (Ravn): Den ærede Ordfører har omtalt en Post paa Udenrigsministeriets Budget under Konto A. 3, idet han har anket over, at tre faste Funktionærer atter i dette Regnskabsaar have modtaget en vedvarende Understøttelse paa denne Konto. Det passer ikke ganske med den Bestemmelse, som er tagen for disse Understøttelser, idet de som vedvarende Understøttelser kun skulde gives til afskedigede Betjente, Enker og Børn. Det er imidlertid, som den ærede Ordfører sagde, en Snes Aar siden, at de tre Funktionærer have faaet disse vedvarende Understøttelser, og først temmelig længe efter blev der anket derover fra Statsrevisionen. Den tidligere Udenrigsminister Rosenørn-Lehn lovede ogsaa, at det ikke skulde finde Sted i Fremtiden, men bemærkede, at de tre Funktionærer, som en Gang havde faaet disse Understøttelser, burde beholde dem. Der er imidlertid i de senere Aar stadig blevet anket over dette, uden at det dog, antager jeg, i Virkeligheden er Meningen, at man skulde berøve disse tre gamle Folk denne Understøttelse, som for øvrigt kun bestaar af 100 Kr. til hver af dem. Den ærede Ordfører har henstillet til mig at søge en Maade, hvorpaa man kan komme ud over dette. Det vil jeg naturligvis overmaade gerne, og jeg skal forsøge paa, om det kan ske derved, at man paa en anden Konto stiller Forslag om som ekstraordinær Hjælp til disse tre gamle Folk at faa dette Beløb af 100 Kr. til hver. Det skulde glæde mig meget, om denne lille Sag, som nu har været ved saa længe, saaledes kunde bringes ud af Verden.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Stühr): Det er ikke mange Ord, jeg finder Anledning til at bruge paa Grund af det, som her er fremført, thi i det meste af hvad der er fremkommet, kan jeg være ganske enig med den ærede Ordfører. Kun maa jeg, naar han anker

over Ordet „Sjælesorg“, sige, at jeg tror ikke, det gaar at faa dette Ord afskaffet. „Sjælesorg“ og „Sjælesørger“, som hører sammen dermed, ere Ord, som have saaledes hjemme i vort Sprog, at det ikke vil være let at faa dem forandrede. Endvidere skal jeg med Hensyn til den Bemærkning, som er gjort under I. e., at det omhandlede Beløb ikke burde have været søgt paa ny, idet Ministeriet ikke har kunnet forudsætte nogen Anvendelse deraf, tillade mig at minde om, at Forslag til Finanslov for Finansaaret 1897—98 blev fremsat 2 eller 3 Dage, efter at jeg havde overtaget Kultusministeriet, og jeg tror altsaa, at det vilde være temmelig urimeligt, om man havde forlangt af mig, at jeg skulde have gennemgaaet alle de enkelte Punkter paa Finanslovsforslaget, inden det blev forelagt. I øvrigt skal jeg med Hensyn til den ærede Ordførers Udtalelse om, hvorledes et Regnskab skal føres, sige, at jeg er ganske enig med ham, og jeg har med Hensyn til de Punkter, som her ere omtalte, sagt til mine Kontorembudsmænd, at de regnskabsmæssige Regler maa overholdes for Fremtiden. Men med Hensyn til Spørgsmaalet om Forholdet mellem det, der bliver bevilget, og det, der bliver brugt, vil jeg dog — idet jeg fuldtud indrømmer den ærede Ordfører, at man bør bestræbe sig for, at der bevilges de Summer, som bruges — gøre opmærksom paa, at det i Administrationen saare let kan ske, at der i Aarets Løb kommer Forhold, som nødvendiggøre Udgifter, man ikke har tænkt paa i Forvejen. Men, som sagt, i Hovedsagen er jeg enig med ham, og jeg skal gøre, hvad der staar i min Magt for at den Slags Anker kunne bortfalde.

Indenrigsministeren (Bramsen): Der er af den ærede Ordfører gjort to Bemærkninger for Indenrigsministeriets Vedkommende. Den ene angaar den Omstændighed, at Ministeriet har udredet Rejsseudgifter til Registratør for Varemærker, Holten-Nielsen, til en Rejse til Bryssel, og den anden angaar ogsaa en Rejsseudgift, nemlig til Generaldirektøren for Postvæsenet til en Kongres i Washington. De paagældende Beløb ere tagne af en Bevilling paa 9,700 Kr., som hedder „Almindelige Udgifter“, medens den ærede Ordfører er af den Mening, at man skulde have søgt en særlig Bevilling for disse Posters Vedkommende. Jeg tror, at den ærede Ordfører ikke vil have nær saa let ved at opstille en Modsætning mellem Udtrykket „Udgifter af almindelig Natur“ og „Almin-